

Tarja Kauppila

Tekniikka työllistää

A rjessa suosin mahdollisimman käytettäviä apuvälineitä. Viimeksi hämmästyin atk-asiantuntijat suhtautumalla kriittisesti kommunikaattorin kalenteriin. Eivät usko, että ajanhallintajärjestelmässäni täytyisi näkyä kahden viikon aukeama kerrallaan. Terveisiä sovellusten laatijoille: ei arjen ennakointiin riitä, että tulitikkuaakin kokoisesta ruudusta näkee vain viikon pätkän kerrallaan. Koko kuukausi tai peräti vuosi yhdellä silmäyksellä on puolestaan ihan liikaa siihen, että voisi kovin realistisesti ohjelmoida lähitulevaisuutta.

Monenlaista tekniikkaa myydään ikään kuin puolivalmisteina. Jokin toimii, toinen osa puolestaan toimii vasta, kun olet värkännyt mitälieneehanyksinkertaisia -asetuksia kohdalleen, markkinoijan mukaan helposti. Useimmiten olet repinyt useammat pelihousut, ennen kuin lamppu syttyy niin laitteessa kun korvien välissäkin.

Laajakaistan käyttöönnotto internetin lisäksi myös lankapuhelimen puhekaistana jäi myös mieleen prosessina, jossa valoja kyllä vilkkui muovikoteloiissa siellä ja täällä, mutta soittamiseen tarvittiin alussa tukevasti kännykän apua.

Käytettävyyttä punnitessa ensimmäinen etappi on yleensä käyttöohje. Ne vasta kummallisia saattavatkin olla. Tallentavan dvd-aseman käyttöohjeessa todettiin jokseenkin pahaenteisesti, että ”Tuote lukee ja polttaa kaiken.” Aikoinaan työpisteestä pöytätilaa vapauttaakseni hankin tietokoneen keskusyksikölle pyörillä varustetun lattiatelineen. Hetkeksi hiljennyin kyllä melko nöyränä, kun käyttöohjeessa seiso: ”Henkilön ei tule nousta tuotteen tasolle.” En yrittänyt.

Kun kannettavalla tietokoneella vähän pitempään työskenteli, huomasi, kuinka rasittavaa on raahata möykkyä oheislaitteineen – on jos jonkinlaista johdonpätkää ja levykeasemaa laukku pullollaan – sen lisäksi, että matkoilla tuppaa olemaan kantamista ilman sitäkin. Eikä kovin ahtaasta ruudusta tuijottelu mukavaa ole sekään, puhumatta ”nappihiirestä”, jonka avulla kursori matkaili vikkellä kupongin laidasta toiseen osuen vain harvakseltaan kohteeseensa. Tähän helpotti normaalin lisähiiren hankinta, ja taas oli lisää nauhaa kassissa.

Joutavaa narinaa, te sanotte. Elektroniseen kalenteriin tottuu ja on jo saatavilla todella kevyitä kannettavia laitteita, sisäänrakennetuista ja langattomista oheisvärkeistä puhumattakaan. Myönnän, että näppärintä pitkiin aikoihin on ollut usbitikku: diaesitykset vaikka rintataskuun ja eikun baanalle. Mitäpä sitä ei joutilaan mieli keksisi, että voisi työskennellä – aina ja kaikkialla.

Kirjoittaja on Itä-Suomen sosiaalialan osaamiskeskuksen ISO:n johtaja. tarja.kauppila@kuopio.fi